

Послання
Високопреосвященнішого Іоасафа
архієпископа Кіровоградського і Новомиргородського
віруючим Кіровоградської єпархії
в зв'язку з обранням Предстоятеля УПЦ

Всечесні отці, возлюблені брати та сестри!

В кожную історичну епоху, особливо в переломні моменти історії Господь закликає на високе служіння людей, які всім своїм життям засвідчили відданість Йому і Його Церкві.

13 серпня 2014 року, з ласки Божої через волевиявлення Собору єпископів Предстоятелем Української Православної Церкви було обрано митрополита Чернівецького і Буковинського Онуфрія. Незважаючи на важкі політичні обставини, український єпископат, який представляє всі регіони країни, продемонстрував згуртованість і братерську єдність.

17 серпня у Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі відбулася Інtronізація Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія. На площі перед Успенським собором було звершено Божественну літургію, в якій взяли участь представники всіх Помісних Православних Церков світу, які прибули, щоб засвідчити єдність нашої Церкви зі світовим Православ'ям та підтримати новообраного Предстоятеля і народ України в цю нелегку пору.

Відповідальність, покладена сьогодні на Предстоятеля Української Православної Церкви, як ніколи велика. Блаженніший Митрополит Онуфрій вступає на посаду у непростий і трагічний для українського народу час. На Сході країни йде війна, ллється кров, гинуть і страждають люди, кожен день приносить нові жертви. І тут на Церкву покладається особлива відповідальність. Сьогодні вона покликана сказати своє примирливе слово, звернувши його до всіх сторін конфлікту. А тому першочерговим завданням Церкви сьогодні є пошук миру.

І не випадково промислителний Божий перст, через вибір українського єпископату, звів на пост Предстоятеля нашої Церкви владика Онуфрія, якого в православному світі знають і люблять як пастиря глибоко духовного й молитовного, що користується незаперечним авторитетом серед єпископату, священства, монашества та широких кіл мирян. Митрополит Онуфрій – ревний прихильник єдності Православної Церкви. Як і личить істинному пастирю, Владика, за заповітом апостола Павла, старається «бути всім для всіх, щоб врятувати хоча б деяких» (1 Кор. 9, 22).

«Понад 40 років тому я приніс Небесному Владиці чернечі обітничі. Одна з яких – це зречення своєї волі перед всесвятою волею Божою. Тому обрання мене Митрополитом Київським і всієї України сприймаю не як пошану і честь, а як відповідальний послух Матері-Церкві, за який мушу дати відповідь на страшному Божому суді, – сказав Блаженніший Митрополит Онуфрій в день своєї інтронізації. – Тому всю свою надію я покладаю лише на допомогу Божу і Його благу волю. Воля ж Господня в тому, щоби всім нам спастися і прийти до пізнання істини. Це пізнання, яке відкриває дорогу до спасіння, можливе лише в Єдиній Святій Соборній і Апостольській Церкві».

Церква ж Божа з апостольських часів покликана здійснювати своє служіння світу, та говорити людям Божу правду так, як говорили про неї старозавітні пророки, як сповіщав цю правду пророк, Предтеча і Хреститель Іоанн. І що ж ми бачимо в історії? Ми бачимо, що Божа правда, з одного боку, приймається мільйонами; з іншого, викликає у певної частини людей неприйняття і навіть спротив та бажання покарати її провісників.

А коли немає можливості змусити людей мовчати? Коли закони і суспільство цього не дозволяють? Є інші способи і інші методи, які сьогодні стають особливо легкими у користуванні. Використовуючи різні засоби масової інформації, можна вилити на Церкву величезну кількість наклепу, бруду, неправди, абсолютно не намагаючись хоч якось довести свої твердження, – все розраховано на те, що хтось повірить, спокуситься, відвернеться від Церкви, від слова Божого...

Чому ж так? А все тому, що Божа правда є величезної сили викликом людській совісті. Людина живе так, як бажає жити, – за законом плоті, за законом похоті. Вона звикла грішити, звикла саму себе вважати центром всесвіту, а головним критерієм істини – «те, що думаю, те й істинно», «що хочу, те і роблю», посилаючись на хибне розуміння свободи. Такі люди занурюються в стихію самообману, вважаючи, що лише вони можуть визначати від початку до кінця своє власне життя, нікого в це життя не впускаючи, а по можливості нав'язуючи свою думку іншим. І коли така людина зустрічається віч-на-віч з Божою правдою, усвідомлюючи, що цю правду не прийме, – вона раптом з жахом бачить, що цю правду приймають багато інших людей! А що за цим стоїть? Загроза власному благополуччю! Ось тоді розвивається неприборкане прагнення боротися з Богом, заглушити пророчий голос Церкви.

Нам сьогодні кажуть: «Яке вам діло до молоді? Навіщо ви займаєтеся соціальною роботою? Навіщо ви оцінюєте стан суспільства, яке право ви на це маєте?», – забуваючи, що Церкві є справа до всього, де вирішується питання людського спасіння. І Церква буде нести своє служіння з повним розумінням того, що це служіння є святе й спасительне.

Сьогодні ставить численні виклики перед нами, православними християнами. Бути християнином означає нести Божу правду, а це накладає величезну відповідальність. Потрібно бути мужнім, потрібно бути готовим прийняти будь-який виклик за цю правду і одночасно бути мудрим, щоб не давати приводу тим, хто його шукає – тим, хто прагне обрушитися на Святу Божу Церкву.

Сьогодні, як ніколи, ми повинні показати світу свою стійкість та внутрішню єдність. Бо де єдність – там любов, а де любов – там Бог, Котрий з'єднує нас у Таїнстві Святої Євхаристії. А якщо так, то якими людськими аргументами, якими людськими мріями, якими людськими цінностями може розділитися Тіло Христове? Немає такої ідеї, немає таких цінностей, заради яких було б дозволено розділяти те, що сам Бог з'єднав та про що милився

Христос в Своїй Первосвященицькій молитві: «Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані» (Іоан. 17, 21).

Дорогі брати та сестри!

Зберігайте віру православну, незважаючи на всі спокуси життя! Зберігайте єдність нашої Церкви – Церкви-мучениці, сповідниці, яку зберегли для нас наші попередні покоління ціною великих жертв; Церкви, яка веде нас до спасіння, і яка понад тисячу років є запорукою єдності нашого народу.

Нехай благословення Боже перебуває над усіма нами: над нашою улюбленою Батьківщиною і Святою Православною Церквою, яка незмінно зберігає передання святого благовірного й рівноапостольного великого князя Володимира. І віримо, що Господь допоможе нам зберегти духовну та громадянську єдність, допоможе подолати труднощі, які випали сьогодні на долю України, котра є для нас нашим спільним домом.

Закликаю усіх вас бути єдиними у Христі та не допускати, аби дух ворожнечі і розбрату потрапляв до наших сердець. Будемо зміцнювати єдність нашої Святої Церкви на чолі з новообраним її Предстоятелем Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Онуфрієм, будемо зростати у справжній християнській любові, будемо нести світло Христове нашим співвітчизникам.

«Бог же миру нехай буде з усіма вами, амінь» (Рим. 15, 33).

Божою милістю, смиренний

архієпископ Кіровоградський і Новомиргородський

22 серпня 2014 р.

м. Кіровоград